BUDDY ELSE ÎNTÎLNEŞTE MOLIA CU UN OCHI

— “The One-Eyed Moth B Longs to Sum Buddy Else” 1980 —

de Charles E. Fritch

Traducerea: Rodica Bretin

Pînă cînd a întîlnit molia cu un ochi viaţa lui Buddy Else era plicticoasă, monotonă, banală, mohorîtă, lipsită de evenimente, plină de deziluzii şi disperare, ratată şi nesigură, fără iubire şi - luată în totalitate - nu prea satisfăcătoare.

– Viaţa, îi plăcea să le spună barmanilor, e un mare rahat.

Avea treizeci şi cinci de ani, fusese de două ori însurat şi tot de două ori divorţase. Era un bărbat urît, cu un nas strîmb, dinţi strîmbi şi o dispoziţie strîmbă. Lucra ca vînzător de pantofi şi locuia singur într-un apartament mizerabil. Într-un cuvînt, nu-i plăcea cine era, unde era sau ce făcea.

Noaptea dormea somnul neliniştit, populat de coşmaruri, al omului nemulţumit de sine care ştia că are lucruri mai importante de făcut în viaţă

– numai de i s-ar da ocazia.

De un lucru era sigur: oricît de falit era, oricît de jos ar fi coborît, oricît de amărît şi deznădăjduit ar fi fost - nu avea de gînd să primească bobîrnace în nas de la nimeni.

Uneori, deschidea fereastra apartamentului său murdar, privea străzile înţesate de trecători grăbiţi şi striga către lume:

– Hei, lume, îţi vorbeşte Buddy Else! N-am să iau bobîrnace în nas de la nimeni, m-auzi? De la nimeni!

Lumea nu răspundea niciodată, dar răbufnirea îl liniştea pentru o vreme, fiind singura oază de plăcere în deşertul existenţei.

Buddy Elso era nefericit. Dorea mai mult decît avea. Vroia siguranţa zilei de mîine. Sex. Bani.

– Numai dacă - implora către Soarta cea Crudă - numai de-aş avea o şansă care să-mi schimbe felul de viaţă.

Soarta cea Crudă părea să aibă lucruri mai bune de făcut, căci continua să-l ignore.

– Îţi voi da o şansă, zise molia cu un ochi, aruncînd sclipiri orbitoare de pe aripile strălucind ca un curcubeu.

Buddy fu atît de uluit încît căzu de pe scaunul pe care stătea, sorbind din cana cu bere ieftină. Din noua sa poziţie contemplă bizara apariţie. Creatura avea peste patru metri înălţime. În ciuda fricii care-i plimba degete îngheţate pe şira spinării, reuşi să-şi descleşteze gura:

– Cine naiba eşti?

– Sînt - anunţă molia cu un ochi cu mîndrie – exact ceea ce par: o molie cu un ochi.

Buddy nu era expert în molii, deşi triburi întregi de mici varietăţi ale acestei specii se ospătaseră din nenorocita lui garderobă, dar creatura părea să fie ce spunea că e. Unul dintre ochii moliei cu un ochi era bine închis, dar celălalt, larg deschis, avea o pupilă neagră, uriaşă - un abis întunecat, cu excepţia petelor de lumină din interior, explodînd în toate culorile spectrului.

– Ştiai, continuă molia cu un ochi pe un ton de profundă cugetare, că adevărata valoare a unui om este adeseori mai mult sau mai puţin decît suma defectelor şi calităţilor sale?

– Nu m-am gîndit, recunoscu Buddy Elso adunîndu-se de pe jos şi reluîndu-şi locul pe scaun. Ce-are de-a face cu mine?

– Te numeşti Buddy Else?

Buddy ezită, întrebîndu-se pentru o fracţiune de secundă dacă molia era cumva un poliţist deghizat. Nu părea. Încuviinţă în tăcere.

– Cunoşti vreun alt Buddy Else? - insistă molia.

– Nu există nici un Buddy Else în afară de mine. Sînt singur.

– Atunci pe tine te caut, zise molia încîntată, şi dansul formelor luminoase din ochiul său bun păru să reînceapă cu înnoită vigoare. Apropo, numele meu e „B”, ca şi a doua literă a alfabetului.

– Ce s-a întîmplat cu „A”?

– Ai auzit povestea cu molia şi flacăra?

Buddy se gîndi un moment:

– Nu, nu cred.

– „A” a fost arsă rău de o flacără.

– Yeah, mormăi Buddy cu simpatie, cred că a fost groaznic.

– Îmi închipui, trecu molia la subiect, că te întrebi de ce sînt aici.

Un gînd teribil trecu prin mintea suspicioasă a lui Buddy.

– N-ai să-mi faci vreun rău, nu-i aşa?

N-avea de gînd să ia bobîrnace în nas de la nimeni, şi asta includea o gigantică molie vorbitoare cu un ochi.

– Nu, Buddy Else, am venit să te ajut.

– Să mă ajuţi? Pe mine?

– Pe nimeni altcineva, îl asigură molia.

– Nu mi-ar strica un ajutor, spuse Buddy Else privind în jur la aspectul dezolant al apartamentului. Te pricepi la curăţatul geamurilor?

– Pot face chiar mai mult, zise molia cu o stranie intonaţie.

– Nu zău, făcu Buddy brusc înspăimîntat.

– Apropie-te, ceru molia, şi uită-te în adîncul ochiului meu bun.

Îşi deschise ochiul sănătos mai larg ca niciodată, efectul fiind închiderea completă a ochiului bolnav. Buddy privi temător în adîncurile sale înfricoşătorul abis al spaţiului fără de capăt. Puţul de întuneric era atît de larg, încît dacă ar fi dorit-o, ar fi putut să se tîrască în adîncul giganticului ochi.

– Du-te, îl zori molia. Vei găsi o altă lume, mai bună.

Buddy Elso n-avea de ce să refuze o lume mai bună. Cea în care se afla acum i se părea putredă. O altă lume ar fi însemnat o schimbare binevenită, aşa că Buddy se tîrî înăuntru fără să stea prea mult pe gînduri. Nu era uşor. Un vînt puternic îi sufla împotrivă împiedicîndu-l să înainteze, împingindu-l înapoi cu violenţă, dar rezistă rafalelor dezlănţuite şi se trezi într-un tunel întunecat cu pereţi moi, netezi la pipăit şi podeaua destul de solidă pentru a-i suporta greutatea. Pete albe, tremurătoare, sclipeau în faţă, indicînd direcţia cea bună - spre cercul de lumină ce se zarea în depărtare.

Se opri un moment pentru a privi înapoi, pătruns de un sentiment de teamă şi de nesiguranţă. Mizerabilul său apartament era acolo, aşteptîndu-l, în caz că se hotăra să se întoarcă. Alungă grijile şi - arzînd de curiozitate - grăbi pasul.

Era ca şi cum ar fi ieşit afară dintr-o peşteră întunecoasă, în plină zi de vară. Umbrindu-şi ochii cu palma, porni către plaja acoperită cu nisip fin, auriu. Soarele, de culoarea portocalei, strălucea pe cerul albastru şi limpede. Palmierii se legănau în briza umedă, în somn de bun venit. Suprafaţa calmă a oceanului se întindea în toate direcţiile în jurul său.

„Nu-i rău - gîndi Buddy, noţiunea de paradis a moliei potrivindu-se cu a sa - dar unde sînt oamenii”?

Atunci văzu castelul.

Era aşezat pe un deal, dominînd plaja şi oceanul. Dinspre

el răzbăteau frînturi de muzică şi rîsete, iar miresmele unor băuturi şi mîncăruri exotice îi ameţiră simţurile. Buddy urcă în fugă panta domoală, alergă spre poartă şi ajunse în sfîrşit în curte. Cu răsuflarea tăiată, transpirat şi înfierbîntat, se opri să-şi şteargă fruntea de sudoare. Instantaneu, o aversă de ploaie caldă căzu din cerul fără nori, răcorindu-l şi înviorîndu-l.

Începu să rîdă şi să plingă în acelaşi timp. Molia cu un ochi avea dreptate: era o lume frumoasă.

Şi lumea cea nouă se dovedi plină de surprize.

Căci înăuntrul castelului trăiau femei frumoase - cum nici nu visase - părînd la fel de dornice să-i placă în realitate ca şi cele din fanteziile sale nocturne.

Timpul zbura pe nesimţite. Buddy nu ştia, nici nu-i păsa cît stătuse la castel; puteau fi minute, ore sau zile. Timpul încremenise, şi totuşi părea să curgă la nesfirşit. Mînca, bea, făcea dragoste. Avea toate plăcerile pe care un om şi le-ar fi putut dori.

În afară de bani.

Sigur, era o viaţă minunată, dar rămăsese tot calic. Cine-i asigura viitorul? Trebuia să-şi facă o mică rezervă pentru anii bătrîneţii...

Fetele nu ştiau ce erau aceia bani.

– Bine, măcar ceva aur sau diamante aveţi, nu? - insistă Buddy încrezător.

Nu aveau.

– Ce dracu de lume e asta fără bani pe care să-i cheltuieşti? - vroia el să ştie.

Fetele habar n-aveau despre ce vorbeşte. Ele doreau să-l mîngîie, să-l sărute şi să-şi reverse sentimentele neinhibate asupra bărbatului pe care - pentru motive inexplicabile - îl iubeau mai mult decît orice pe lume.

Ceea ce îi dădu lui Buddy marea sa idee de făcut bani.

Ar putea să se apuce de călătorii de afaceri, decise, chicotind. Pentru o sută de dolari va conduce clientul prin ochiul bun al moliei, spre insulă şi castel, unde va fi inundat de valul frumuseţilor feminine. Erau acolo destule fete pentru a servi o duzină de clienţi deodată. Chiar dacă se va mulţumi cu un singur drum pe zi, o mie două sute de dolari nu erau de lepădat, înmulţind cu cinci venea şase mii pe săptămînă, cu sîmbete şi duminici libere pentru a se duce la curse sau în alte locuri unde

bogaţii se duc să se relaxeze.

Suspinul vîntului printre frunzele de palmier îi aminti de respiraţia credincioasei molii. Natural, decise în silă, trebuia s-o ia în afacere, în afară de cazul în care molia cu un ochi nu dorea să fie amestecată - atunci Buddy va trebui s-o lege de radiator şi s-o convingă să colaboreze. Pipăi în buzunar conturul metalic al armei care va face molia se supună la orice-i va cere.

– Mă voi întoarce, se adresă haremului.

Se grăbi să traverseze curtea castelului, ieşi pe poarta deschisă spre plaja inundată de soare şi ajunse la gura peşterii. Cînd ieşi din tunelul prin ochiul bun al moliei în apartamentul său murdar, Buddy găsi molia în exact aceeaşi poziţie în care o lăsase.

– **T**e-ai distrat bine? - întrebă molia cu un ochi, politicos.

– N-a fost rău deloc, admise Buddy. Dar ascultă, molie, am să-ţi fac o propunere. Îi expuse moliei care asculta răbdătoare, planul său: grupuri de vizitatori care contra unei taxe vor putea face un tur al insulei, vor vizita castelul bucurîndu-se de farmecele fetelor. şi adăugă: Vei primi un procent frumuşel de zece la sută.

– Nu, zise ferm molia cu un ochi.

Buddy răsuflă adînc.

– Eşti dură molie: ştii să te tocmeşti. Îţi ofer cincisprezece.

– Niciodată.

– Douăzeci, atunci.

– Nici o şansă.

– Mă ruinezi, zise Buddy cu exasperare crescîndă, dar fie: douăzeci şi cinci este ultima mea ofertă.

– Las-o moartă, îl sfătui molia.

Era evident că încerca să-l tragă pe sfoară, iar Buddy n-avea să îngăduie aşa ceva. „*Nu primesc bobîrnace în nas de la nimeni*” - îşi reaminti – „*şi asta include moliile cu un ochi*”.

– Mai e un lucru, începu Buddy, dînd glas gîndului ce încolţise în adîncurile minţii sale. Nu cred o iotă din povestea cu ochiul bolnav. Sînt sigur că-l ascunzi de mine.

– Celălalt ochi al meu e rău, insistă molia. E foarte rău.

Buddy era acum convins: molia îşi ţinea ochiul pentru ca.

– Deschide-l, îi ceru. Vreau să-l văd.

– Nu.

Buddy scoase bricheta, o aprinse şi îndreptă spre ea degetul de flacără. Molia se trase repede înapoi, dar Buddy o încolţi.

– Îţi pot da foc înainte să atingi zidul, o proveni. Deschide ochiul!

Molia suspină înfrîntă. Pleoapa care acoperea ochiul rău, clipi şi se deschise. În acelaşi timp pleoapa ochiului sănătos se închise pentru totdeauna. Ochiul rău era verde şi urît. O forţă nevăzută îl supse înăuntru cu o putere crescîndă. Pînă să-şi vină în fire Buddy se pomeni în interiorul ochiului, pleoapa închizindu-se în spatele său. Întunericul din jur era total, iar aerul mirosea ciudat. Se ridică nesigur pe picioare şi bătu cu pumnii în pleoapă cerîndu-i moliei să deschidă, însă molia cu un ochi îl ignoră.

Cum ochii i se obişnuiseră cu bezna, observă un cerc palid de lumină la capătul coridorului. Merse hotărît într-acolo.

Era ca şi cum ar fi ieşit dintr-o peşteră întunecoasă, dar soarele era de-abia vizibil pe cerul acoperit cu nori vineţi. Un miros dezagreabil venea dinspre oceanul de culoarea urinei. Luptînd cu panica ce ameninţa să-l cuprindă, alergă spre castelul de pe deal. Bolovanii de pe plajă îi răneau picioarele.

Poarta castelului era încuiată. Cum bătea cerînd să fie lăsat înăuntru auzi gemete de durere, suspine şi oftaturi - şi brusc nu mai fu sigur că dorea să intre. Buddy Else se lăsă să alunece în genunchi. O făcuse din nou.

– Ajută-mă! - ţipă către Cruda Soartă.

Soarta cea Crudă, bineînţeles, nu-l auzi. Molia cu un ochi avea de gînd să-l ţină în acest teribil loc pînă la capătul zilelor. Ochiul ei rău era îngrozitor: **era iadul**.

[*Originally published in „Fantasy & Science Fiction”, #344, January, 1980*]